

"סוד החשמל"

לחבר מין תורת הנגלה לתורת הנסתר

ד"ר מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת בהר ה' אלפים תשע"א "תעוררו את האהבה עד שתחפץ", [מותר לצלם לזיכוי הרבים]

מיתה היא בחינת לדה

עדין חיים, ואם מת בלי בנים אף על פי שהיו לו בנים מקודם, לא קיים את המצוה. ורואים שבזמן מיתה זוכים למצות פריה ורבייה שהיא מצות ההולדה.

וכן נשואין הם בחינת לדה, כפי שהבאנו במאמר 'חשמל דם' מהזהר שרק בזמן הנשואין נשלמת הברית מילה, ועד הנשואין האדם אינו שלם. ובזמן נשואין נולד האדם לחיים כמו שכתוב (קהלת ט, ט) **"ראה חיים עם אשה אשר אהבת"**. ומאידך מצינו בגמרא (יבמות סג.) **נחית דרגא נסיב איתתא**. ורואים שנשואין הם ירידה בדרגה. דגם בנשואין אם האדם זוכה, זאת לדה ועליה בדרגה עבורו, ואם לא זוכה הוא נדבק בבחינת המיתה שיש בזה, ויורד בדרגה. וכפי שבארנו במאמר שם שהאדם מתקשר עם האשה שעליה נאמר **"רגליה ירדות מות"**. וכפי שמצינו במדרש (תדבא"ז כב) שישוד האשה נקרא **קבר**, לרמז שחיי אישות יורדים למקום הקלפה שהיא בבחינת מות. וכן המשך הכתוב שהבאנו על התחדשות החיים בנשואין, (קהלת ט, ט) **"ראה חיים עם אשה אשר אהבת כל ימי חיי הבלך אשר נתן לך תחת השמש"** ס"ת **תכריכ"ן**. דבכל מקום שיש התחדשות חיים, יש סכנת מות בצדו. וכן מובא ב'שיחות הר"ן' (אות פו), שהחתן לובש קיטל בשעת החפה, דקיטל הוא בגד של מתים. וכן מצינו בגמרא (ברכות לא.) שרבונו בקשו מר' המנונא שישייר להם שיר בזמן חתונה, ושר להם את המלים אוי לנו שאנו עתידים למות. וכן מצינו בזהר (תיקונים כז.) שמקשר **פלה, לכלה**, שהם באותו סוד. ומבאר לדברינו ש"רגליה ירדות מות" למקום הפלה.

וכן מצינו בגמרא (סוכה מט:) **"והצניע לכת עם אלהיך" זו הוצאת המת והקנסת פלה לחפה**. רואים שהגמרא מקשרת את מעשה הצניעות של הנשואין, להוצאת המת. וכן מצינו בגמרא (כתובות ח. וכו') שמקשרת בין ברפת חתנים לברכת אבלים בכמה ענינים, ויש גם בברכת אבלים הלכות מיוחדות לפנים חדשות כמו שיש בברכת חתנים. וכן מצינו בגמרא (מו"ק כח:) **אמר ר' אבהו מנין לאבל שמסב בראש וכו' אמר ר' חמא בר חנינא מנין לחתן שמסב בראש וכו'**. וכן ישנם דיני שבעה ושלושים ושנה בנשואין כמו באבלות, וכן באבלות מדליקים גרות לעלוי נשמה, ובנשואין מדליקים גרות כשמוליכים לחפה. וכן בנשואין מכסים את הפלה, ובקבורה מכסים את הנפטר בעפר. וכן מובא בספר 'הערוך' (ערך אפריון) שהיו נושאים את הפלה. ורואים בענין הפלה ובענין המת, שאם שניהם נושאים. וכן מצינו שתית יין באבלות כמו בנשואין, כמובא בגמרא (עירובין סה.) **אמר רבי חנין לא נברא יין בעולם הזה אלא לנחם אבלים**.

מצינו בזהר (הקדמה יב:) שהנשמות באות לעולם דרך היסוד לרמז שהיסוד הרוחני משפיע את הנשמות לעולם. נראה דמיתה האדם היא בבחינת לדה, דהעולם הזה הוא בבחינת נקבה שמסמלת את המלכות שמקבלת את הנשמות מהיסוד, וכשם שהנולד גדל ברחם אמו פן האדם גדל בעולם, ויציאת הנשמות מהעולם היא בבחינת יציאת הנשמות מהנקבה בזמן לדה.

מצינו במשנה (אבות ד, טז) **רבי יעקב אומר, העולם הזה דומה לפרוזדור בפני העולם הבא. התקן עצמן בפרוזדור, כדי שתפנס לטרקלין**. ומובא בתוספות (בכורות מו:) שהרחם נקרא בשם פרוזדור. ומבאר לדברינו דהמשנה מרמזת שאדם צריך להכין את עצמו בעולם הזה שהוא בבחינת רחם ופרוזדור, כדי שיוכל להפנס לטרקלין בזמן מיתה, שהיא בבחינת לדה. וכן מובא ב'עץ חיים' להאריז"ל (שער לח ח"ב ע' קנה) שהיסוד שבמלכות הוא בבחינת פרוזדור. וכן **פרוזדור** בגימטריא **מלכות**.

מובא ב'פרי עץ חיים' להאריז"ל (נפילת אפים ח"א רצט) שמיתה צדיקים מעלה מיין נוקבין בדרגה גבוהה מאד, ומיחדת קב"ה ושכינתיה. וכן מצינו בגמרא (מו"ק כה:) שבשעת מיתה צדיקים הם בבחינת פלה חדשה לקב"ה. ומבאר לדברינו פיון שמיתה נעשית בבחינת לדה, יש בזה העלאת מיין נוקבין, דכל שפע הבא מיסוד הנוקבא הוא בחינת מיין נוקבין. וכן מובא בספר 'מחמדי ארץ' שהכתוב (ויקרא י, ג) **"בקרבי אקדש ועל פני כל העם אכבד וידם אהרן"**, ר"ת **מ"ד מ"ן**. לרמז שמיתה צדיקים מעוררת מיין דכורין ומיין נוקבין. וכן מובא ב'שער הפסוקים' להאריז"ל (תהילים רג) **שערש דני** אותיות **עשר יו"ד**. ומבאר לדברינו שבזמן מיתה עולים מהמלכות השייכת למספר עשר לעטרת היסוד הנרמזת באות יו"ד. ובפרט מי ששוכב על ערש דני הוא נמצא ממש בחבור יסוד הנוק' לעטרת היסוד.

וכשם שמיתה היא בחינת לדה, פן לדה היא בחינת מיתה. דבזמן לדה יוצאת החיות מהנה"י של היולדת, והרגלים נעשות כאבן פיזוע, וזה סוד המיתה. וכפי שבארנו במאמר 'רשעים בחייהם קרויים מתים' שמיתה ענינה ירידה בדרגה, ולדה ענינה עליה בדרגה. וכיון שלדת נשמה בעולם הזה היא ירידה גדולה ממעלתה למעלה, על פן יש כאן בחינת מיתה. מאידך יציאת הנשמה מהעולם בצדיקים היא בחינת לדה ועליה בדרגה ולא מיתה, וברשעים שבמיתתם יורדים לשאול, המיתה היא מיתה אמתית וירידה בדרגה.

ועוד קשר בין מיתה לדה רואים ב'מנחת חינוך' (שו) דמובא שם שאדם מקיים מצות פריה ורבייה בשלמות רק כשמת ובניו

מְצִינּוֹ בַּגְמָרָא (סנהדרין צד.) אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן אוֹתוֹ מְלָאךְ הַמְמָנָה
עַל הַרוּחוֹת דּוּמָה שְׁמוֹ. וְכֵן בַּמְדְּרָשׁ (תנחומא תשא לג)
מְלָאךְ שְׁשֵׁמוֹ דּוּמָה מְמָנָה עַל הַנְּשָׁמוֹת בָּא וְנוֹטֵל וְנִשְׁמָתוֹן שֶׁל
אוֹתָם אָנְשִׁים וּמְקַלְעֵן לְאָרְצוֹ. נִרְאָה דְּמִלְאךְ זֶה שְׁמוֹ דּוּמָה מְלִשׁוֹן
דָּם, דְּבִאֲרָנוּ בַּמְאָמֵר 'חֲשָׁמֵל דָּם' שֶׁהַמְּלָאכִים הַשֵּׂיכִים לְבַחֲיֵינָת הַיְסוּד
נוֹקְבָא הֵם בַּחֲיֵינָת דָּם, שְׁשִׁיךְ לַיְסוּד הַנִּקְבָּה. וְכֵן דּוּמָה בְּגִימְטְרִיא
מְטָה הַמְסַמֵּל אֶת הַחֲשָׁמֵל שֶׁלְמִטָּה בְּבַחֲיֵינָת דָּם, כְּדִבְאֲרָנוּ בַּמְאָמֵר
'חֲשָׁמֵל מְטָה'.

מְצִינּוֹ בַּגְמָרָא (ברכות ח.) תְּשַׁע מְאוֹת וּשְׁלֹשָׁה מֵינֵי מִיתָה
נִבְרָאוּ בְּעוֹלָם. קֶשֶׁה שְׁבַכְלָן אֶסְפָּרָא, נִיחָא שְׁבַכְלָן
נְשִׁיקָה, אֶסְפָּרָא דְמֵיא כְּחִיזְרָא בְּגַבְבָּא דְעַמְרָא דְלְאַחוּרֵי
נְשָׂרָא, וְאֵיפָא דְאִמְרֵי כְּפִטוּרֵי בְּפִי וְשֵׁט, וְנְשִׁיקָה דְמֵיא כְּמִשְׁחָל
בְּנִיתָא מְחַלְבָּא. הֵיִינוּ הַמֵּיתָה הַקֶּשֶׁה בְּיוֹתֵר הִיא אֶסְפָּרָא, וְהִיא
בְּבַחֲיֵינָת נְתוּק חוּטֵי צָמֵר מְקוּצִים, שְׁקֻצָת מִן הַצָּמֵר נִמְשָׁךְ אַחֲרֵי
הַקוּצִים. אוֹ בְּבַחֲיֵינָת פְּטוּרֵי בְּפִי וְשֵׁט, הֵיִינוּ חֲבָלִים שֶׁל הַסְּפִינּוֹת
שֶׁתְּחוּבִים בְּדַחַק בְּנִקְבִים, וְקֶשֶׁה לְנִתְקָם. וּמִיתָת נְשִׁיקָה נְחֻשְׁבַת
לְמִשְׁכֵּת שַׁעֲרָה מְחַלְב. נִרְאָה לְבָאֵר עַל פִּי דְבְרֵינוּ דְהַנְּשָׁמָה הִיא
בְּבַחֲיֵינָת פְּתִילָה, כְּמוּבָא בְּזֵהֵר (תקונים ס:) שִׁישְׂרָאֵל הֵם בְּבַחֲיֵינָת
פְּתִילָה שְׁבָנָר, וְכִשְׂאָדָם חוּטָא וּמְשַׁלִּיט אֶת הַגּוּף עַל הַנְּשָׁמָה, הֵרִי
הוּא קוֹשֵׁר אֶת הַגּוּף עִם הַנְּשָׁמָה. וּבִשְׁעַת מִיתָתוֹ קֶשֶׁה מְאֹד לְנִתְקָ
אֶת הַנְּשָׁמָה שֶׁהִיא בְּבַחֲיֵינָת חוּט, מֵהַגּוּף. לְכֵן זֶה נִמְשָׁל לְחוּטֵי צָמֵר
שֶׁמְסַתְבְּכִים בְּקוּצִים, אוֹ לְחוּט שֶׁל סְפִינָה שֶׁתְּחוּב בְּדַחַק וְקֶשֶׁה
לְנִתְקוֹ. מֵה שְׂאִין כֵּן צְדִיקִים שְׂזוּכִים לְמִיתָת נְשִׁיקָה, הֵרִי נִשְׁמָתָם
יוֹצֵאת בְּבַחֲיֵינָת שַׁעֲרָה הַיּוֹצֵאת מֵהַחֲלָב לְלֹא שׁוּם יְסוּרִים. וְנִרְאָה
דְּלִכּוֹן הוּא שַׁעֲרָה שְׂיוֹצֵאת מְחַלְב דְּחַלְב שִׁיךְ לַיְסוּד הַנִּקְבָּה כְּפִי
שְׁבִאֲרָנוּ בַּמְאָמֵר 'חֲשָׁמֵל דָּם'. וַיּוֹצֵאת הַנְּשָׁמָה מֵהַעוֹלָם הִיא בְּבַחֲיֵינָת
שַׁעֲרָה שְׂיוֹצֵאת מֵהַחֲלָב שְׁזָה יְסוּד הַנִּקְבָּה. וְזֶה דְּנוֹקָא בְּצְדִיקִים
שְׁקִשׁוּרִים עִם הַדְּרָגָה הַגְּבוּהָה שֶׁבִּיְסוּד הַנִּקְבָּה שֶׁהִיא דְּרָגַת הַחֲלָב.
מֵה שְׂאִין כֵּן רְשָׁעִים קְשׁוּרִים עִם דְּרָגַת הַדָּם. וְכֵן מְצִינּוֹ לְשׁוֹן בְּסִפְר
'מְגִיד מִיִּשְׂרָאֵל' (פ' ויחי) שְׂאוּמֵר לְבֵית יוֹסֵף שִׁיעֲלָה לְעוֹלָם הָאֵמֶת
כְּצָמֵר נִקִּי, וְרוֹאִים שֶׁהַמְשִׁיל אֶת עֲלִית הַנְּשָׁמָה לְחוּטֵי הַצָּמֵר. וְכֵן
מְצִינּוֹ בַּגְמָרָא (מ"ק כה:) שְׁמִיתָת צְדִיקִים נִמְשָׁלָה לְדָג שַׁעוּלָה
בְּחִפָּה דְרַךְ הַחוּט. וְכֵן תַּמְ"ר הַמְסַמֵּל אֶת יְסוּד הַזֵּכֵר וַיְסוּד הַנִּקְבָּה
דְּקַדְשָׁה, מְרַמֵּז בְּכַתוּב (יהושע א, א) "וַיְהִי אַחֲרָי מוֹת מֹשֶׁה" דָּגִם
מִשָּׁה שְׂזָכָה לְמִיתָת נְשִׁיקָה, הִיָּה זֶה דְרַךְ הַחֲשָׁמֵל דְּקַדְשָׁה.

נִרְאָה דְּלִכּוֹן הַקְרִיעָה עַל מֵת, נִעֲשִׂית בְּבֵית הַצּוֹאֵר שֶׁל הַבְּגָד, כְּמוּבָא
בַּגְמָרָא (הוריות יב.) לְסַמֵּל שֶׁהַנְּשָׁמָה שֶׁהִיא בַּחֲיֵינָת חוּט הַנְרַמֵּז
בְּצוֹאֵר כְּדִבְאֲרָנוּ בַּמְאָמֵר 'חֲשָׁמֵל סָלָם' יֵצְאָה מֵהַגּוּף. וְכֵן מְצִינּוֹ בַּגְמָרָא
(שבת קלו.) שְׁמֵאֲכַל אֲבָלִים נִקְרָא צְנוּרוּנִיתָא. וְכֵן קָבֵר בְּגִימְטְרִיא צְנוּרָא.
כְּתוּב (קהלת יב) "וְזָכַר אֶת בּוֹרְאֵיךְ בִּימֵי בַחֲרוּתֶיךָ עַד אֲשֶׁר
לֹא יָבִאוּ יְמֵי הַרְעָה וְהִגִּיעוּ שָׁנִים אֲשֶׁר תֵּאמַר אֵין לִי
בְהֵם חֲפִץ: עַד אֲשֶׁר לֹא יִרְתַּק [יְחַתֵּן] חֲבֵל הַפֶּסֶף וַיִּשְׁב
הַעֲפָר עַל הָאָרֶץ כְּשֶׁהִיָּה, וְהָרוּחַ תִּשׁוּב אֶל הָאֱלֹהִים". וּמְבָאֵר
רַשִׁ"י "חֲבֵל הַפֶּסֶף", חוּט הַשְּׂדֵרָה שֶׁהוּא לְבָן כְּפֶסֶף, בִּאֲרָנוּ
בַּמְאָמֵר 'חוּטֵי הַחֲשָׁמֵל' שְׁחוּט הָאָדָם הוּא בְּבַחֲיֵינָת חוּט שְׂדֵרָה רֵוַחְנִי.

נִרְאָה דְהַכְּתוּב מְרַמֵּז שֶׁהָאָדָם יַעֲשֶׂה תְשׁוּבָה קִדְּם שְׁחוּט זֶה יִנְתַּק
מִגּוּפּוֹ. וְכֵן מְצִינּוֹ בְּזֵהֵר אֶת חֲדָשׁ (שה"ש עה:) "חֲבֵל הַפֶּסֶף" חוּט שֶׁל
חֶסֶד שְׁנִמְשָׁךְ מִלְמַעְלָה לְמַטָּה. וּבִאֲרָנוּ בַּמְאָמֵר 'חֲשָׁמֵל צִיצִית',
שְׁחוּט שֶׁל חֶסֶד מְסַמֵּל אֶת הַחֲשָׁמֵל. וְעוֹד רוֹאִים שֶׁהַקְרִי בְּכַתוּב שֵׁם
הוּא "עַד אֲשֶׁר לֹא יִרְחַק חֲבֵל הַפֶּסֶף", וְהַפְּתִיב "עַד אֲשֶׁר לֹא
יִרְתַּק חֲבֵל הַפֶּסֶף". נִרְאָה דִּישׁ כָּאֵן רַמֵּז שְׁחֲבֵל הַפֶּסֶף הַרוּחְנִי מִתְנַתַּק
בְּשַׁעַת מִיתָה מֵהַגּוּף, יִרְתַּק, וְגַם מִתְרַחַק מֵהַגּוּף יַחַד עִם הַנְּשָׁמָה,
"יִרְחַק".

מְצִינּוֹ בַּגְמָרָא (שם י:) חֲזַקִּיהוּ הַפֶּלֶךְ גָּרַר עֲצָמוֹת אֲבִיו עַל מְטָה
שֶׁל חֲבָלִים וְהוֹדוּ לוֹ. נִרְאָה דְלִכּוֹן הוּא גָּרַר עַל מְטָה שֶׁל
חֲבָלִים, כִּיּוֹן שְׂאָבִיו הִיָּה רִשָּׁע וּפְגָם בְּחֲבָלִים שְׁלוֹ, לְכֵן בְּזֵהוּ חֲזַקִּיהוּ
וְגַרַר עֲצָמוֹתָיו עַל מְטָה שֶׁל חֲבָלִים.

וְזֵה לְשׁוֹן הַמְדְּרָשׁ ('אוֹצֵר הַמְדְּרָשִׁים' ע' רנג) כִּיּוֹן שֶׁהַנְּשָׁמָה פּוֹרַחַת
מִגּוּפָהּ, מְקַבְּלִין אוֹתָהּ מְלָאכֵי חֲבָלָה, וְקוֹלְעִין אוֹתָהּ כְּהַרְף
עֵין לְמְלָאכֵי זַעַם. בִּאֲרָנוּ בַּמְאָמֵר 'חוּטֵי הַחֲשָׁמֵל' שֶׁהַמְּלָאכִים הֵם בַּחֲיֵינָת
חוּטִים, נִרְאָה דְהַלְשׁוֹן קוֹלְעִין אוֹתָהּ הִיא מְלִשׁוֹן קְלִיעַת חוּט,
דְהַנְּשָׁמָה הִיא חוּט, וְאִם הָאָדָם חוּטָא, כְּשֶׁהוּא מֵת, הוּא נִקְלַע וְנִקְשָׁר
עִם מְלָאכֵי - חוּטֵי זַעַם. וְאִם הוּא צְדִיק הוּא נִקְשָׁר לְחֲשָׁמֵל וְעוֹלָה לְגַן
עֵדֵן. כְּמוּבָא בְּסִפְר 'שַׁעֲרֵי אוּרָה' (שער ו') מִיתָתוֹ שֶׁל הָאָדָם חֲיִים
הִיא לוֹ, שַׁעוּלָה לְמַעְלַת הַמְּלָאכִים. וְכֵן הַכְּתוּב (בראשית טו, טו)
"תְּבוֹא אֶל אֲבֹתֶיךָ בְּשָׁלוֹם" ס"ת מְלָאךְ.

מְצִינּוֹ בַּגְמָרָא (ע"ז כ:) אָמְרוּ עֲלָיו עַל מְלָאךְ הַמְּנוֹת שְׁכָלוֹ מְלֹא
עֵינָיִם, בְּשַׁעַת פְּטִירָתוֹ שֶׁל חוּלָה, עוֹמֵד מֵעַל
מְרָאשׁוֹתָיו, וְחָרְבוּ שְׁלוּפָה בְּיָדוֹ וְטָפָה שֶׁל מְרָה תְלוּיָהּ בּוֹ, כִּיּוֹן
שְׁחוּלָה רוּאָה אוֹתוֹ, מִזְדַּעְזַע וּפּוֹתַח פִּיו, וְזוֹרְקָה לְתוֹךְ פִּיו,
מִמְּנָה מֵת. רוֹאִים שֶׁהַמִּיתָה הִיא דְרַךְ הַפָּה. וּמְבָאֵר לְדְבָרֵינוּ דְבִשְׁעַת
מִיתָה כְּשֶׁמְלָאךְ הַמְּנוֹת מִתְקַשֵּׁר עִם חוּט הָאָדָם, זֶה נִעֲשֶׂה דְרַךְ הַפָּה -
רוּחַ מְמַלְלָא; אוֹ מִיתָת נְשִׁיקָה פָּה אֶל פֶּה כְּשֶׁמְלָאךְ הַמְּנוֹת נִהְפָּךְ לְטוֹב,
וְנִכְלָל בְּשִׁכְנָה, אוֹ טָפָה שֶׁל מְרָה לְתוֹךְ הַפָּה כְּשֶׁמְלָאךְ הַמְּנוֹת מֵעַרְב
טוֹב וְרַע. וּבְזֵה מִיִּשְׁבּוֹת כְּמָה סְתִירוֹת אִם צְדִיקִים מֵתִים עַל יְדֵי
מִיתָת נְשִׁיקָה, אוֹ עַל יְדֵי מְלָאךְ הַמְּנוֹת. וּכְפִי שְׁמִצִּינוּ בְּזֵהֵר (פקודי
רנו.) שְׁמִיתָת נְשִׁיקָה הִיא יְדֵי מְלָאךְ הַמְּנוֹת, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
שׁוֹלַח עוֹד מְלָאכִים לְהַשְׁגִּיחַ עַל מְלָאךְ הַמְּנוֹת שְׁמִיתָת בְּמִיתָת
נְשִׁיקָה. וְכֵן מְצִינּוֹ בְּזֵהֵר (נשא קכו:) שְׁמִלְאךְ הַמְּנוֹת הוֹרֵג אֶת הָאָדָם
לְאַחַר שֶׁהָאָדָם מְסַתְפֵּל בּוֹ בְּעֵינָיִם פְּקוּחוֹת, וּבִאֲרָנוּ בַּמְאָמֵר
'חֲשָׁמֵל עֵין', שֶׁהַמְּלָאכִים הֵם בַּחֲיֵינָת עֵין, וְהַהֲתַקְשְׁרוֹת עִם
הַמְּלָאכִים הִיא דְרַךְ הָעֵין. וְכֵן מְצִינּוֹ בַּגְמָרָא (מ"ק כח.) שְׁמִלְאךְ
הַמְּנוֹת הוֹרֵג עִם שׁוּט שֶׁל אֵשׁ, וּבִאֲרָנוּ בַּמְאָמֵר 'חֲשָׁמֵל מְטָה'
שֶׁהַמְקַל מְסַמֵּל אֶת הַחֲשָׁמֵל.

מְצִינּוֹ בַּמְדְּרָשׁ ('שׁוּחַר טוֹב' תהילים מובא באוצר האגדה ערך
מִיתָה) בְּזִמְנָן שְׁיַגִּיעַ קְצוֹ לְפִטְרָא מִן הָעוֹלָם, בָּא
מְלָאךְ הַמְּנוֹת לְטַל אֶת נְשָׁמָתוֹ, הַנְּשָׁמָה דּוּמָה כְּמִין קִנְיָה
מְלֹא דָם, וַיֵּשׁ לָהּ קִנְיָם קְטָנִים שְׁמֵתִפְזָרִים בְּכָל הַגּוּף,
וְתוֹפֵס הַמְּלָאךְ בְּרֹאשׁ הַקִּנְיָה וּמוֹשְׁכּוֹ. בִּאֲרָנוּ בַּמְאָמֵר
'חֲשָׁמֵל חֲטָא' שֶׁהַקִּנְיָה מְסַמֵּל חוּט, נִרְאָה שֶׁהַמְדְּרָשׁ מְרַמֵּז

שְׂמֵלֶךְ הַמִּנּוֹת הוֹרֵג עַל יְדֵי שְׂמוּשָׁן אֶת הַקָּנָה הַמְּסַמֵּל אֶת חוּט הַנְּשֵׁמָה.

מְצִינּוֹ בַּגְּמָרָא (שבת קנב:) **תַּנְיָא רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר נִשְׁמָתוֹן שֶׁל צְדִיקִים גְּנוּזוֹת תַּחַת פְּסָא הַכְּבוֹד וְשֶׁל רְשָׁעִים זֻמָּמוֹת וְהוֹלְכוֹת וּמְלַאֲךְ אֶחָד עוֹמֵד בְּסוֹף הָעוֹלָם וּמְלַאֲךְ אֶחָר עוֹמֵד בְּסוֹף הָעוֹלָם וּמְקַלְעִין נִשְׁמָתוֹן זֶה לְזֶה שְׁנֹאֲמַר וְאֵת נֶפֶשׁ אִיְבִיךָ יִקְלַעְנָה בְּתוֹךְ פַּךְ הַקְּלַע. רואים שִׁיסוּרֵי גֵיהֶנֶם וְכַף הַקְּלַע הֵם בְּבַחֲינַת קְלִיעַת חוּטִים דְּרַךְ הַמְּלַאֲכִים. וְכֵן בְּאַרְנוּ בְּמֵאֵמֶר 'חֲשַׁמֵּל אוֹת' שֶׁהַמְּלַאֲכִים הֵם בְּבַחֲינַת כַּף יַד הַנִּרְמָזֶת בְּכַף הַקְּלַע. וְכֵן **שְׂדִ"ם** הַמְּסַמְּלִים אֶת חוּטֵי הַסְּטָרָא אַחֲרָא מְרַמְזִים בְּכַתּוּב הַמְּדַבֵּר עַל הַגֵּיהֶנֶם (תהילים מט, טז) "יִפְדֶּה נַפְשִׁי מִיַּד שְׂאוּל" בַּהֲפֹךְ אוֹתִיּוֹת. עֵינַי בְּמִדְרַשׁ אוֹתִיּוֹת דְּרַבִּי עֲקִיבָא' (אות ז') שֶׁהוֹצֵאת הַרְשָׁעִים מִהַגֵּיהֶנֶם נַעֲשִׂית עַל יְדֵי הַמְּלַאֲכִים מִיכָּאֵל וּגְבַרְיָאֵל כְּמוֹ אָדָם שְׂמוּצִיא אֶת חֲבֵרוֹ בְּחֻבֵל מִהַבּוֹר. וְרוֹאִים שְׁעֵנִיגֵי הַגֵּיהֶנֶם נַעֲשִׂים דְּרַךְ הַמְּלַאֲכִים וּבְבַחֲינַת חֻבֵל. וְכֵן מְצִינּוֹ לְשׁוֹן שֵׁם (מדרש אלפא ביתוח) שֶׁהַמְּלַאֲכִים **אוֹסְרִין בְּשִׁלְשֵׁלַת שֶׁל אֵשׁ וּמְטִילִין לְגֵיהֶנֶם**. וְכֵן מוּבָא בְּרַמְבַּ"ם (תשובה פ"ח א, ה) שְׁעֵנִין הַכֶּרֶת הוּא יְסוּרֵי גֵיהֶנֶם. וְנִבְּאָר לְקַמֵּן שְׁעֵנִין הַכֶּרֶת הוּא כְּרִיתַת חוּט וְהַתְּלַבְּשׁוֹת הַנְּחַשׁ עַל הַחֲשַׁמֵּל. וְכֵן מְצִינּוֹ בְּזֶהָר חֲדָשׁ (רות צו:) שֶׁהַגֵּיהֶנֶם נִמְצָא מִתַּחַת לְהַר הַבַּיִת בְּבַחֲינַת עֶרְלָה הַמְּתַלַּבְּשֵׁת עַל הַיְסוּד שֵׁישׁ בְּמִקְדָּשׁ. בְּבַחֲינַת נְחֹשׁ הַמְּתַלַּבֵּשׁ עַל הַחֲשַׁמֵּל.**

מְצִינּוֹ בַּגְּמָרָא (עירובין יט.) **שְׁתֵּי תַמְרוֹת יֵשׁ בְּגֵי בֶן הַנֶּזֶם, וְעוֹלָה עֵשׂוֹן מִבַּיְתוֹ, וְזוֹ הִיא פְּתַחַה שֶׁל גֵּיהֶנֶם**. וּבְאַרְנוּ בְּמֵאֵמֶר 'חֲשַׁמֵּל לוֹלֵב' שֶׁהַתְּמָר הוּא בְּחִינַת חוּט. עֵינַי בְּזֶהָר (השמות רנד.) שֵׁישׁ **רְצוּעָה** שִׁיוּצָאת מִגֵּיהֶנֶם לְתַבֵּל. וְעֵינַי בְּזֶהָר חֲדָשׁ (רות צו:) שֶׁאֵשׁ הַגֵּיהֶנֶם בְּתַחֲלָתָהּ הִיא **אֵשׁ דֶּק**. וְנִרְאָה דָּזָה מְרַמֵּז שֶׁהָאֵשׁ הִיא בְּבַחֲינַת חוּט. וְכֵן מְצִינּוֹ בְּזֶהָר (בראשית יח.) שֶׁהַגֵּיהֶנֶם הוּא בְּבַחֲינַת הָעֶרְלָה הַמְּתַלַּבְּשֵׁת עַל הַיְסוּד. וּמְבַאֵר לְדַבְּרֵינוּ דְּמִי שֶׁקָּשֶׁר אֶת עֵצְמוֹ לְחוּטֵי הַסְּטָרָא אַחֲרָא שִׁשְׁכִּים לְבַחֲינַת הָעֶרְלָה קָשֶׁר אֶת עֵצְמוֹ לְגֵיהֶנֶם.

מְצִינּוֹ בְּמִדְרַשׁ (קה"ר ה, יד) **אָדָם בָּא בְּקוֹל וְנִפְטָר מִן הָעוֹלָם בְּקוֹל**. נִרְאָה דְּלַכֵּן הַנְּשֵׁמָה יוּצָאת בְּקוֹל, דֵּהִיא מִתְּחַבְּרַת לְקוֹל הַמְּסַמֵּל אֶת הַחֲשַׁמֵּל כְּדַבְּאָרְנוּ בְּמֵאֵמֶר 'חוּטֵי הַחֲשַׁמֵּל'. וְכֵן מְצִינּוֹ בַּגְּמָרָא (מ"ק כז:) שֶׁהֵיוּ תוֹקְעִין בְּשׁוֹפָר כְּשֵׁמַת לָהֶם מֵת. נִרְאָה דְּרַמְזוֹ בְּזֶה שֶׁהַנְּשֵׁמָה הַתְּחַבְּרָה לְקוֹל כְּדַבְּאָרְנוּ בְּמֵאֵמֶר 'חֲשַׁמֵּל שׁוֹפָר' שְׁקוֹל הַשׁוֹפָר מְסַמֵּל אֶת הַחֲשַׁמֵּל. [וְכֵן נִרְאָה דְּבִימִינוּ הַשְּׁתַלְשֵׁל בְּנִשְׁמִיּוֹת שְׂמִכְרִיזִים בְּקוֹל גְּדוֹל עַל אָדָם שֵׁמַת לְרַמְזוֹ עַל הַנְּשֵׁמָה שִׁיוּצָאת בְּקוֹל]. וְכֵן **תַּכְלָ"ת** הַמְּסַמְּלֵת אֶת חוּטֵי הַגְּבוּרָה כְּדַבְּאָרְנוּ בְּמֵאֵמֶר 'חֲשַׁמֵּל צִיצִית', מְרַמְזֵת בְּכַתּוּב (מ"ב ד, לב) "הַנֶּעַר מֵת מִשְׁכָּב עַל מִטּוֹתוֹ" בְּדִלּוּג ג' אוֹתִיּוֹת, דְּבִזְמַן מִיתָה מִתְּקַשְּׂרִים עִם חוּטֵי הַגְּבוּרָה.

מְצִינּוֹ בְּרַשִׁ"י (בראשית כה, ל) **בְּשֵׁל יַעֲקֹב עַדְשִׁים לְהַבְרוֹת אֶת הָאֵבֶל, וְלָמָּה עַדְשִׁים שְׂדוּמוֹת לְגַלְגַל, שֶׁהָאֵבֶלוֹת גִּלְגַל הַחוּזָר בְּעוֹלָם**. בְּאַרְנוּ בְּמֵאֵמֶר 'חֲשַׁמֵּל סֵלִם', שֶׁהַמְּלַאֲכִים נִקְרָאִים בְּשֵׁם גִּלְגַל. נִרְאָה דְּלַכֵּן הָאֵבֶלוֹת הִיא גִּלְגַל הַחוּזָר בְּעוֹלָם, דֵּהָאֵבֶלוֹת בָּאָה עַל יְדֵי מְלַאֲךְ הַמִּנּוֹת, שֶׁהוּא גִלְגַל שְׂחוּזָר בְּעוֹלָם וּמִבִּיא אֵבֶלוֹת. **מוּבָא** בְּתַנְיָא' (אגרת התשובה ה) "כִּי חָלַק ה' עִמּוֹ יַעֲקֹב חֻבֵּל נִחְלָתוֹ" כְּמוֹ חֻבֵּל שְׂרָאוֹשׁ קָשׁוֹר לְמַעֲלָה וְקָצָהוּ לְמַטָּה,

וְזֶה עֵינַי הַכֶּרֶת שְׁנִכְרַת וְנִפְסַק חֻבֵּל הַהִמְשָׁכָה מִשֵּׁם הַנּוֹ"ה בְּרוּךְ הוּא, וְכֵמוֹ שְׁפָתוֹב "וְנִכְרַתָּה הַנְּפֶשׁ הַהוּא מִלְּפָנַי" מִלְּפָנַי דִּיקָא, וְהוּא עַל דְּרַךְ מְשַׁל מְחַבֵּל עֵב שְׂזוֹר מִתְרַ"ג חֻבְלִים דִּיקָים, כִּכָּה חֻבֵּל הַהִמְשָׁכָה הַנּוֹ"ל כְּלוּל מִתְרַ"ג מְצוֹת, וְכַשְׁעוּבָר חֵס וְשְׁלוֹם עַל אַחַת מֵהֵנָּה נִפְסַק חֻבֵּל הַדֶּק. הֵינּוּ שְׂכַשְׂאָדָם חוּטָא חֵס וְשְׁלוֹם הוּא כְּבִיכוּל חוּתָךְ חֻלַּק מְחוּט הַהִשְׁפָּעָה שְׂבָאָה אֵלָיו מִצַּד הַקְּדֻשָּׁה, אִף שֶׁהַהִשְׁפָּעָה מִמְּשִׁיכָה לְזָרִם, כִּינֵן שְׁעַכְשׁוֹ הִיא זֹרְמַת דְּרַךְ הַקְּלָפוֹת, זֶה נִחְשָׁב כְּאֵלּוֹ נִחְתָךְ מְחוּט שְׂבָא מִצַּד הַקְּדֻשָּׁה, וְזֶה עֵינַי הַכֶּרֶת. וְכֵן מְצִינּוֹ בְּזֶהָר (נשא קלו.) שְׂשַׁרְשׁ הַתְרַ"ג מְצוֹת הוּא מְהָאוֹר הַנִּמְשָׁךְ מִהַשְׁעָרוֹת שְׁלַמְעֵלָה.

מוּבָא בְּרַמְבַּ"ם (הל' טומאת אוכלין ט"ב א') **כָּל הָאוֹכְלִין הַגְּדוּלִין מִן הַקְּרָקַע אֵינָן מְקַבְּלִין טְמָאָה עַד שִׁיעֲקָרוּ, אֲבָל כָּל זְמוֹן שֶׁהוּא מְחַבְּרִין אֶפְלוֹ בְּשַׁרְשׁ קֶטַן שִׁיכוּלִין לְחִיּוֹת מִמֶּנּוּ אֵינָן מְקַבְּלִין טְמָאָה**. נִרְאָה דְּלַכֵּן מְחַבְּרַת לְקְרָקַע אֵינּוּ מְקַבְּלִין טְמָאָה, דֵּהִיא בְּבַחֲינַת מְחַבְּרַת לְקְדֻשָּׁה, כְּדַבְּאָרְנוּ בְּמֵאֵמֶר 'חֲשַׁמֵּל סֵלִם' שְׂשַׁרְשֵׁי הַעֲצִים הֵם מְלִשׁוֹן שְׂרַשְׂרָתָהּ, וְהֵם בְּצוּרַת חוּטִים. וְכֵל עוֹד הָעֵץ מְחַבְּרַת אֶפְלוֹ בְּשַׁרְשׁ קֶטַן הוּא עֲדִין בְּבַחֲינַת מְחַבְּרַת לְקְדֻשָּׁה, וְאֵין רֵיחַ הַטְּמָאָה יְכוּלָה לְדַבֵּק בּוֹ. וְרַק לְאַחַר שְׁנִכְרַת לְגַמְרֵי יְכוּלָה הַטְּמָאָה לְדַבֵּק בּוֹ. וּמִזֶּה נִלְמַד לְאִישׁ יִשְׂרָאֵל שֶׁאֵם הוּא קָשׁוֹר בְּחוּטֵי הַקְּדֻשָּׁה אֵין לוֹ מַה לְחַשֵּׁשׁ מְחוּטֵי הַסְּטָרָא אַחֲרָא. וְאֵם חֵס וְשְׁלוֹם נִכְרַת מְחוּטֵי הַקְּדֻשָּׁה, אִזְ יְכוּלִים חוּטֵי הַסְּטָרָא אַחֲרָא לְדַבֵּק בּוֹ.

וְכֵן יֵשׁ שְׁלִשִׁים וְשֵׁשׁ כְּרַתוֹת בְּתוֹרָה, כְּמוּבָא בְּמִשְׁנָה (ריש כריתות), דְּעֵינַי הַכֶּרֶתוֹת הִיא כְּרִיתַת חוּט. וּבְחוּט יֵשׁ מִסְפָּר **שְׁלִשִׁים וְשֵׁשׁ** שֶׁהוּא פְּעֻמִּים ח"י כְּדַבְּאָרְנוּ בְּמֵאֵמֶר 'חֲשַׁמֵּל לוֹלֵב'.

נִרְאָה דְּזֶה מְרַמֵּז בַּגְּמָרָא (סוכה נב.) **יִצְרַר הָרַע בְּתַחֲלָה דּוֹמָה לְחוּט שֶׁל בּוּבְיָא [קוּרֵי עֶפְבִּישׁ] וּלְבִסּוֹף דּוֹמָה כְּעַבּוֹתוֹת עַגְלָה, שְׁנֹאֲמַר "הוּי מְשִׁכֵי הָעוֹן בְּחֻבְלֵי הַשָּׂוִא וְכַעֲבוֹת הָעַגְלָה חֲטָאָה"**. הֵינּוּ שֶׁבְּהַתְּחֵלָה הַיִּצְרַר הָרַע נִכְנָס בְּחוּט דֶּק, בְּבַחֲינַת קוּרֵי עֶפְבִּישׁ, וּמְכַשִּׁיל אֶת הָאָדָם בְּחֲטָא קֶטַן, וְעֵבְרָה גּוֹרְרַת עֵבְרָה, עַד שֶׁהָאָדָם מְכַנְסֵי הַיִּצְרַר הָרַע לְכָל הַחוּטִים שְׁלוֹ בְּעֵבִי שֶׁל עַבּוֹתוֹת עַגְלָה. וְכֵן קוּר בְּגִימְטְרִיא עֶרְלָה דֵּהֶעֱרַלָה מִתְּלַבְּשֵׁת עַל הַיְסוּד לְאֵט לְאֵט כְּמוֹ קוּרֵי עֶפְבִּישׁ. וְכֵן **עֶפְבִּישׁ** אוֹתִיּוֹת שִׁיעֲבַב אֶת הַשְּׁפַע. וְכֵן "עַגְלָה" מְרַמְזֵת עַל הַיְסוּד דְּקִלְפָה שֶׁהוּא בְּחִינַת עַגְלָה, כְּדַבְּאָרְנוּ בְּמֵאֵמֶר 'חֲשַׁמֵּל מִלָּה'. וְזֶה שְׁפָתוֹב (תהילים קכט) "ה' צְדִיק קִצָּץ עֲבוֹת רְשָׁעִים" דוֹד הַמְּלַךְ הַתְּפַלֵּל שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִשְׁמֵד אֶת הַרְשָׁעִים, עַל יְדֵי שִׁיפְסִיק אֶת הַשְּׁפַע בְּחוּטִים שְׁלֵהֶם חוּטֵי עֲבוֹת. מַה שְּׂאִין כֵּן אֲצַל צְדִיקִים כְּתוּב (הושע יא, ד) "בְּחֻבְלֵי אָדָם אֲמַשְׁכֶּם בְּעַבְתוֹת אַהֲבָה". וְכֵן נִרְאָה דֵּהִלְשׁוֹן בְּכַתּוּב "בְּחֻבְלֵי אָדָם" מְרַמֵּז עַל חוּט דְּנִבְּאָר בְּמֵאֵמֶר 'חֲשַׁמֵּל דֵּם', שֶׁהַחוּט דְּקְדֻשָּׁה הוּא בְּבַחֲינַת אָדָם.

וְעוֹד מְצִינּוֹ בְּתַנְיָא' (אגרת התשובה ו') **כְּמוֹ הַחֻבֵּל שְׂרָאוֹשׁ אֶחָד לְמַעֲלָה וְרָאוֹשׁ הַשְּׂנִי לְמַטָּה, אֵם יִמְשֹׁךְ אָדָם בְּרָאוֹשׁ הַשְּׂנִי, יִנְעֻנֶע וְיִמְשֹׁךְ אַחֲרָיו גַּם רָאוֹשׁ הַרָאוֹשׁוֹ, וְכִכָּה מִמֶּשׁ בְּשַׁרְשׁ נִשְׁמַת הָאָדָם וּמְקוּרָה הוּא מִמְּשִׁיךְ וּמוֹרִיד הַשְּׁפָעַתָּה, עַל יְדֵי מַעֲשֵׂיו הַרְעִים וּמְחַשְׁבוֹתָיו, עַד תּוֹךְ הַיְכָלוֹת הַסְּטָרָא**

אחרא. היינו שהאדם בחטאו מעביר את השפעות החוט שבאים מצד הקדשה שייעברו לסטרא אחרא.

מובא ב'שער מאמרי רשב"י להאריז"ל (ע' סו, וכעין זה בלק"ת ישעי') דע כי לכל אדם יש שתי בחינות נשמה, האחת היא נשמה פנימית שבתוך גוף האדם, והשנייה היא בבחינת צלם הנקראת אור מקיף, ועומדת בבחינת צנור אחד על ראש האדם שיכול האדם לעלות למעלה על ידי הנשמה ההיא, וכאשר חס ושלום הנשמה הפנימית חוטאת יורדת מעט מעט למטה, ונכנסת לתוך הקלפות כפי ערך עיונותיו, וכאשר ישלם להיות רשע גמור אז תרד פל הנשמה פלה לתוך הקלפות, ואז תצטרך הנשמה שבסוד צלם מקיף לפנס בפנימיות האדם ונשאר בלי צלם על ראשו. וזהו סוד "ונכרתה הנפש ההוא", כי נכרתת מן האדם ויורדת לתוך הקלפות. מה שאין פן הצדיק יש לו תרין נשמתין. רואים שהכרת מכניס את הנשמה שהיא החוט של האדם לאט לאט לתוך הקלפות כפי שבארנו שמתק את החוטים שלו מהקדשה, ואחר כך האור מקיף שהוא החלק העליון של החוט, כפי שמרמז האריז"ל שהאור מקיף הוא בחינת צנור מעל ראשו, יורד למטה לתוך הגוף כדי להחיותו, והאדם נשאר בלי אור מקיף. וכן מובא בלק"ת להאריז"ל (ישעי' ע' שיח) שרשעים בחייהם קרויים מתים, דהנשמה התחתונה שירדה לקלפות נמצאת כבר במקום המיתה בגיהנם. ואבי מורי שליט"א, הוסיף על זה דלכך אומרים בתפלה ותגביה קרננו למעלה, דהקרנים מסמלות את החוטים העליונים בבחינת אור מקיף שנמצא מעל הראש, ומתפללים שאור זה ישאר למעלה ולא יצטרך לרדת לתוך הגוף. וכן מובא בשו"ת 'תורה לשמה' (תטז) שמתפללים כל יום לינצל מדינה של גיהנם, כדי לינצל מירידת חלקי נשמותינו לגיהנם בכל יום ויום.

ועוד מצינו ב'תניא' (אגרת התשובה ט') וזה שפתוב בתנא דבי אליהו, אדם עבר עברה ונתחייב מיתה למקום, מה יעשה ויחיה, אם היה רגיל לקרות דף אחד, יקרא ב' דפים, כמשל חבל הנפסק וחוזר וקושרו, שבמקום הקשר הוא כפול ומכפל, וככה הוא בחבל נחלתו.

מובא בספר 'תרומת הפר' (בהקדמה) איתא בעשרה מאמרות שבשעה שישאל אָמרו ונעשה ונשמע ונקשרו לקב"ה בקשר של קימא בשני קשרים. וכשעובר ישראל פעם אחת התר קשר א', וכשעובר ישראל פעם ב' התר הקשר השני, וזו שאמרו (יומא פו:) עבר אדם עברה ושנה בה התרה לו, רצה לומר שהתר לו הב' קשרים מעברה זו. נראה דלכך יש שני קשרים דהחוטים הם בבחינת שנים כדבארנו במאמר 'חשמל סלם'. **מצינו** בגמרא (סוטה מב.) אמר רבי ירמיה בר אבא ארבע פתות אין מקבלות פני שכינה, פת לצים, וכת חגפים, וכת שקרים וכת מספרי לשון הרע. שמעתי מאמי תחיל בשם הרבנית חזן ע"ה שחשמל ר"ת חגפים, שקרנים, מספרי לשון הרע, לצים. על פי זה נראה לבאר הגמרא דד' אלו שפגמו בחשמל אינם מקבלים פני שכינה, חשמל. וכן מובא בספר 'מגלה עמקות' (אופן קה) שחשמ"ל ר"ת חמור שור מחלת לילית, המסמלים את קלפת ישמעאל ועשו ונשותיהם. וגם כאן נראה דיש רמז שקלפות אלו מתלבשות על החשמל.

מצינו בגמרא (סוכה נב.) לעתיד לבוא מביאו הקדוש ברוך הוא ליצר הרע צדיקים נדמה להם כהר גבה, ורשעים נדמה להם כחוט השערה שלהם נהפך ליצר הרע - נחש, וצדיקים נדמה להם כהר גבה, כשם שההר הוא דבר נפרד מהאדם, ולא חלק ממנו, כך היצר הרע הוא דבר נפרד מהצדיקים, ולא חלק מהם, ולא נכנס בחוט שלהם. וכן נביא במאמר 'חשמל לולב' מהזהר (השמטות רנו.) שהחוט הוא בחינת הר. וזה לשון הספר 'חסד לאברהם' (מעין ז' נהר ו') נרצה לפרש מהות יצר הרע ויצר הטוב, כמו שהרע הוא התעוררות סמא"ל, ויש לו בחינה באדם וכניסה בו, כך יצרו הטוב הוא התעוררות אלהי, חוט של טהרה נמשך מהבורא אל האדם, חציו קשור למעלה בקרני הוד ויצרו, וחציו קשור לשכל האדם ונשמתו. אם ימשיך דבקוהו בבורא יתברך, יגביר בו יצר הטוב, ויתעבה החוט הזה פעבות העגלה, ויתרבה בו התעוררות בוראו, והרשע הפסיק חוט חסד רחמי יוצרו עליו ונאחז בסבך בקרניו של סמא"ל, קרני רשעים, ואם יש בו דעת לאחז בתקנות חוט התשובה ושיב היצר טוב אל קדמותו. רואים שדמה היצר לחוט ולקרן, ועין במאמר 'חשמל צדיק' שהקרן מסמלת את החוט.

הוספות למאמר קץ הגאולה [ניתן לקבל את המאמר בשליחת בקשה לכתובת המייל]

מובא בפרוש הגר"א לתיקוני זהר (תיקון כא) כל המבול והמעשה דשליחות יונה מתפרש הכל על הגלות והגאולה. וגם כאן מרומז בכתוב (בראשית ח יא) 'ותבא אליו היונה לעת ערב ונהנה עלה זית טרף בפייה וידע נח כי קלו המים מעל הארץ'. בגימטריא **תשע"ב**. וכן קץ דניאל "עדן ועדניו ופלג עדן" מרמז על זמן זה. "עדן" כנגד אלף החמישי. "ועדניו" כנגד שני זמנים באלף השישי, הלילה, ועד חצות. "ופלג עדן" כנגד החצי שעה שאחר חצות. וכן שמעתי מאחי הרה"ג ר' משה שליט"א שתשע"ב ר"ת תהא שנת עת בעתה. וכן גוג ומגוג עם המילים והכולל בגימטריא ע"ג. וכן המספר ג' בולט בגוג ומגוג. וכן הפתוב "והיתה גאולתו עד תם שנת" ר"ת תשע"ג.

אודה מאד לכל מי שישלח לי הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים

ניתן להזמין את המהדורה החדשה של ספר 'סוד החשמל' (5 כרכים) במחיר 80 ₪ בלבד. ניתן לשלם בצ'קים עד 3 חודשים נא להשאיר הודעה בתא קולי 0573109982.

או בפקס 0737254480. או במייל fish@neto.net.il

המעוניינים לקבל בדואר אלקטרוני את מאמר צניעות האישה עם הוספות חדשות [סוד חיי האישיות לאור הקבלה לנשואים בלבד], או את מאמר קץ הגאולה בשנת תשע"ב, ישלחו בקשה לכתובת המייל

**בעזרת השם יתברך
הופיע ויצא לאור
ספר 'סוד החשמל' ה' חלקים
לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתור**

קרוב לארבעת אלפים עמודים ברוב פאר והדר.
הספר מנוקד וההדפסה מאירת עינים.
מאמר 'פתח לסדור הרש"ש' מורחב עם ציורים וביאורים חדשים.
מאמר 'סוד החצי' מועשר בהרבה הוספות חדשות.
מאמרים חדשים שטרם ראו אור.
מפתחות מיוחדים לאלפי ראשי תיבות וסופי תיבות בתנ"ך לפי סדר הפרשיות.

ניתן להשיג בירושלים

משפחת פיש רחוב גבעת שאול 30 טל 026537343

משפחת פיש רחוב גבעת משה 12 טל 025373351

בבני ברק

משפחת פיש רחוב קוטלר 21 פינת הרב שך 036188995

טל למשלוחים: 0573109982

בארה"ב הפצה דרך וגשל משה שטרנליכט 7188530525

כמות מצומצמת תימכר במחיר מסובסד של 80 שקל בלבד לסט. כל הקודם זוכה

